נינהו אלא לאו דמודעי להו שמע מינה

ומאי אולמיה דהך מהך מהו דתימא צרה

קלא אית לה קמ"ל גופא אמר רבי אלעזר

אע"פ שנחלקו ב"ש וב"ה בצרות מודים

שאין ממזר אלא ממי שאיסורו איסור ערוה

וענוש כרת מאן מודים אילימא ב"ש לב"ה

פשימא בני חייבי לאוין כשרים נינהו אלא

ב"ה לב"ש היא גופא חייבי כריתות היא

לעולם ב"ש לב"ה ולאפוקי מדר' עקיבא דאמר

יש ממור מחייבי לאוין קמ"ל דאין ממור

מחייבי לאוין ת"ש יאע"פ שנחלקו ב"ש

וב"ה בצרות ובאחיות בגם ישן ובספק

אשת איש ובמגרש את אשתו ולנה עמו

בפונדק בכסף ובשוח כסף בפרומה ובשוח

פרומה לא נמנעו ב"ש מלישא נשים מבית

הלל ולא ב"ה מבית שמאי ללמדך שחיבה

וריעות נוהגים זה בזה לקיים מה שנאמר

יהאמת והשלום אהבו ר"ש אומר נמנעו

הן מן הודאי ולא נמנעו מן הספק אי אמרת

בשלמא עשו משום הכי נמנעו אלא אי

אמרת לא עשו אמאי נמנעו ותסברא נהי

נמי דעשו בשלמא בית הלל נמנעו מבית

שמאי דחייבי כריתות נינהו וממזרים הם

לב"ה אלא ב"ש אמאי נמנעו מב"ה בני

חייבי לאוין נינהו וכשרים נינהו כדאמר

רב נחמן בר יצחק לא נצרכה אלא לצרה

עצמה ה"נ לא נצרכה אלא לצרה עצמה

ומ"ש מן הודאי דאימורא הוא מפק נמי

איסורא הוא לא תימא מן הספק אלא

אימא מן הסתם דמודעי להו ופרשי ומאי

קמ"ל דאהבה וריעות נוהגים זה בזה היינו

רישא הא קמ"ל דכולה ר"ש היא תא שמע

להאמר רבי יוחנן בן נורי היאך הלכה זו 🕫

רווחת בישראל נעשה כדברי ב"ש הולד

ממזר לדברי ב"ה נעשה כדברי ב"ה הולד

פגום לדברי ב"ש יבואו ונתקן להן לצרות

עו.) ול"ל קרא דהא לא אתי מק"ו דאלמנה דאיכא למיפרך שכן היא עצמה מתחללת אלא דאתי למידק הא כיוצא בזאת דהיינו יבמה לשוק בניה חועבין אבל קשה דבסוף לדה (ע. ושם) מסיק ר' יהושע דולד מחזיר גרושתו כשר משום היא חועבה ואין בניה חועבין ול"ל קרא דליכא למימר דאמי למידק אבני יבמה לשוק דהא לקמן קאמר רבי יהושע בני לרות מעיד אני לכם דכשרים לכהונה לב"ש משום פירכא

ל) [תוספתה פ"ה],נ) [לעיל יג: לקתן כז.],

בה דחתני כאוה שנתייחדה באפלה כו' ואמי.

ה) [קדושין ב.],

א) ומאי דפריך [מאי] אולמיה דהך מהך א) דהא מההיא דלעיל נמי דייקי ספיר על כרחך דמודעי להו אפי אי אמרינו דלא עשו לפיי לה טונויק דנה עם דאל"ה קשיא לן ב"ש מב"ה אמאי לא נמנעו דאין לנו 637 . לומר (דלמא) דהאי נמנעו ב"ש משום דלא עשו כדבריהם דהיכא אמרינן דלא עשו היכא דשייך אגודות אגודות אבל הכא לא שייך דהרואה יאמר לאתמא לא זכיני שהרי הרבה נשים אחרות ימלאו וא"כ אפי לא עשו ב"ש כדבריהם ל"ל דמודעי להו וא"כ פריך שפיר מאי אולמיה דהך מהך ומשני מהו דתימא לרה קלא אית לה ולא לריכי למימר לעיל [גבי] לרה דמודעי (נהי) [להו] דליכא למפרך אמאי לא נמנעו היה להם להמנע משום הלרות דהתם ודאי עשו ב"ש כדבריהם דלא שייך אגודות אגודות דהרואה יאמר לאתחא לא לריכי דום לא קשה מידי דהיינו משום דלרה קלא אית לה ולהכי לא נמנעו קמ"ל מההיא דטהרות דל"ל ע"כ דמודעי להו אפי' אי אמרי' לא עשו: בספק אשת איש. י"מ ספק אשת איש היינו מגרש אשתו ולנה עמו בפונדקי וחדא מלחה היה דמגרש השתו וכני ספק אשת איש היא ופליגי ב"ש וב"ה אי לריכא

א) ל"ל ומאי דפריך מאי אולמיה דהך מהך היינו משום דגם בההיא דלעיל נמי דייקינן שפיר דע"כ דמודעי להו כוי.

גט שני:

מהכא אלא דלמ"ד עשו אודועי מודעי להו אבל ר"ח

גרים איפכא בשלמא ב"ה לא נמנעו מב"ש דטומאות דב"ש לב"ה

טומאה דכי חשיב בעדיות (פ״ה) קולי דב"ש וחומרי דב"ה לה חשיב אלה תרי מילי דטומאה וטהרה אבל כל שאר מילי דטומאה וטהרה כגון שדרה וגולגולת ושוקת יהוא הוו ב"ש לחומרא והשתא לפי האי גירסא מוכח שפיר דאודועי מודעי להו [אפי׳ לא עשו] דליכא למימר דלא נמנעו ב"ש מב"ה משום דלה עשו ב"ש כדבריהם והיו עושין בכל דבר כב״ה ואפי׳ להולא כדמוכח לקמן דהא טעמא דלא עשו משום אגודות ובטומאה ובטהרה דב"ש לחומר׳ היה להם לב״ש למנוע מלעשו׳ טהרות אגב כלים דב"ה דליכא אגודות דהרואה אומר לא נריכי לכלים דידהו כדאמר גבי שוקת בית יהוא הרואה אומר לאפושי מיא הוא דעבדי אלא ודאי ע"כ אודועי הוו מודעי להו אפילו למ"ד לא עשו והא דקאמר בשלמה בית הלל לה נמנעו מב"ש דטומאות דב"ש לב"ה טהורות נינהו ואע"ג דבתרי מילי ב"ש לקולא הני תרי מילי לא שכיחי א"נ נקט בשלמא משום אליבא דמ"ד לא עשו א):

פשימא בני חייבי לאוין כשרים נינהו. מימה דלא מסיק אדעתי׳ דאתא לאפוקי מדר״ע ואי הוה האי ר' אלעזר אמורא הוה א"ם דפשיטא ליה דאין הלכה כר"ע אבל הוא רבי אלעזר בן שמוע שהוא תנא כדמוכח בעשרה יוחסין (קדושין עה:) ונראה דס"ד דלשום תנא לא הוי ממזר מיבמה לשוק אלא דוקא מחייבי לאוין דשאר כדתנן בהחולך (לקמן מט. ושם) איזהו ממזר כל שאר בשר שהוא בלא יבא והא דתנן בהאשה רבה (לקמן ד' לב. ושם) האשה שהלך בעלה ובנה למד"ה ואמרו מת בעלה ואח"כ מת בנה ונשאת ואח"כ אמרו לה חילוף היו הדברים תלא (מזה

ברייתא לא שמיע ליה: ובספק אשת איש. לשון אחר שפי' בקונט' דהיינו שכיב

ומוה) והולד ממור (מוה ומוה) משמע

דהוי ממזר מיבמה לשוק קס"ד

דקנסא בעלמא הוא אע"ג דתניא

בגמ' זו דברי ר"ע דאמר אין

קידושין תופסין בחייבי לאוין ההיא

מרע שכתב גט לחשתו וחע"ג דחין שם מחלוקת ב"ש וב"ה הא נחלקו במגרש אשתו ולנה עמו בפונדקי לא נהירא דבהדיא חשיב הכא ההיא פלוגתא דהמגרש אשתו ולנה עמו בפונדקי: בגמ ישן. חימה למ״ד בפ׳ [הזורק] בגיטין (ד׳ עט: ושם) דאם פטרה בגט ישן תנשא לכתחלה למה היה להם

למנוע דמשמע דלא נמנעו משום דלא עשו כדבריהם או משום דהוו מודעי להו ופרשי: אלא ב"ש אמאי גמנעים מב"ה. וא"ת ודלמא משום ממאנת ומשום ההיא דשוה כסף ככסף היו נמנעים דאם נחקדשה לראשון בפרוטה ולשני בדינר לב"ש מקודשת לשני ובניה מן הראשון ממזרים ואומר ר"י דעיקר הך ברייתא משום לרות קחני לה [ולכך קתני לה גבי מתני׳ דהכא] דלגבי הכי קתני לה מתני׳ ומשמע משום לרות גרידא היו נמנעים: לכאאי שנא ודאי בו'. לא אשנוייא קאי אלא בתר דאסיק קושייתו בא לפרש הברייתא: בעישה בדברי ב"ה הולד פגום לדברי ב"ש. פי׳ בקונט׳ דאע"ג דבני חייבי לאוין כשרים לקהל חללים הם לענין כהונה דאתי בק"ו מאלמנה כדלקמן ופליג אדר׳ יהושע ולית ליה פירכא דמה לאלמנה שכן היא עצמה מתחללת ועוד י"ל דשפיר אית ליה הך פירכא ומ"מ הולד פגום מדאינטריך במחזיר גרושתו היא תועבה ואין בניה תועבין (קידושין דף

יבמות בשלמא ב"ש לא נמנעו מב"ה בו'. להאי גירסא לא מוכח ומאי אולמיה דהאי מהאי. דקאמר ה"נ מסתברא דמודעי להו מהאי היכי מסתברא טפי: קלא אים לה. ולא לריך לאודועי ומהתם לא תילף דמודעי: ה"ג פשיטא בני חייבי לאוין כשרים נינהו: מדר"ע. טהורות נינהו חאת הגירסא נראית דבכל מקום ב"ש מחמיר לענין לקתן בפרק החולך (דף מט.): בלרות. במתני': ובאחיות. בפרק ד' חחין (לקמן כו.): ובספק חשת חיש. בפרק ב"ש (לקמן קז.) דתנן בש"א אין אי אמרת בשלמא דמודעי להו משום הכי ממאנים אלא ארוסות וכו׳ וההטנה לא נמנעו אלא אי אמרת דלא מודעי להו בת מיאון קרי ספק אשת איש דלמא בשלמא ב"ש מכ"ה לא נמנעו דממאות ממאנת ונפקא. לישנא אחרינא נראה דב"ה לב"ש מהרות נינהו אלא ב"ה מב"ש למה לא נמנעו מהרות דב"ש לב"ה ממאות

שכיב מרע שכתב לחשה זה גיטיך מהיום אם מתי מחולי זה כל אותם הימים נקראת ספק אשת איש (ה) כדתנן (גיטין דף עד.) מה היא כל אותן הימים ר' יוסי אומר בעילתו ספק ר"מ אומר בעילתו תלויה ותנןם לא תתייחד עמו אלא ע"פ עדים אע"פ שלא שנינו בה מחלוקת ב"ש וב"ה על כרחך נחלקו בה אותו מחלוקת שנחלקו במגרש את אשתו ולנה עמו בפונדק (שם דף פא.) לב"ש דאמרי לא אמרי׳ הן הן עדי ייחוד הן הן עדי ביאה אינה לריכה הימנו גט שני ולב״ה דאמרי הן הן עידי ייחוד הן הן עדי ביאה לריכה הימנו גט שני (כ) ובפ׳ מי שאחזו קורדייקום ושם עג:) איפליגו בה ר' יוםי בר' יהודה ורבנן דקתני ראוה שנתייחדה עמו באפלה כו׳ ומוקמינן התם דאליבא דב"ה דמגרש חשתו ולנה עמו בפונדקי הוא דאיפליגו בה דאמרדי כמאן אולא הא דא"ר יוחנן מחלוקת כשראוה כשנבעלה כו׳ וההיא דר׳ יוחנן . גבי פלוגתא דב"ש וב"ה איתמר: גט ישן ש המגרש את אשתו ולנה עמו בפונדקי במס׳ גיטין בהזורק (ד׳ פא.): בכסף ושוה כסף בפרועה ושוה פרוטה. לענין קידושי אשה ב"ש אומרים בדינר ושוה דינר ובה"א בפרוטה ושוה פרוטהה ודינר הוא כסף לורי ופרוטה היא של נחושת וה״ק הכא בכסף ובשוה כסף לב״ש בפרוטה ובשוה פרוטה לב"ה ובפ"ק לקדושין (דף יא.) קרי לדינר דב"ש כסף דאמר רב אסי כל כסף האמור בתורה סתם כסף לורי ואותבינן והרי קידושי אשה כו׳ לימא רב אסי דאמר כב"ש: מן הספק. קא ס"ד השתח בחיסור ספק כגון מגרש ולנה עמו בפונדקי דליכא אלא ספק דשמא בא עליה לשם קידושין: ללרה עלמה. הא דקתני נמנעים מלרה עלמה

ולעולם ב"ש נמי נמנעים מב"ה

מלישה לרת הבת בלה חלילה: מן הסתם. כל כמה דלאו מודעי להו לא היו פרשי מסתמא דודאי אי הוי מהנך דלא סבירא להו הוו מודעי להו: הולד פגום לדברי ב"ש. דאם היה כהן פסול לכהונה. ואע"ג דבני חייבי לאוין כשרים לההל חללים הם לענין כהונה דאתא בק"ו מאלמנה לכ"ג לקמן בשמעתין [טו:]:

תורה אור השלם 1. כֹּה אָמֵר יְיָ צְּבָאוֹת צוֹם הָרְבִיעִי וְצוֹם הַחֲמִישִׁי וְצוֹם הַשְּׁבִיעִי הַחֲמִישִׁי וְצוֹם הַשְּׁבִיעִי וצום העשירי יהיה לבית ולמעדים טובים והאמת והשלום אַהבו:

הגהות הב"ח

(ħ) רש"י ד"ה ונספק וכו'השת חיש כדתניא בפ' מי שאחזו מה היא כל וכו': מם בח"ד ננו שני שם בח"ד גנן שני דהתם איפלגו בה ר' יוסי כנ"ל ומיכות ובפ' מי שלחו קורדייקוס נמחק: (ג) ד"ה גט ישן והמגרש: